

EDICIJA
SAVREMENA SVETSKA PROZA
Knjiga br. 365

Naslov originala:
Harriet Tyce
Blood Orange

Copyright © 2019 Harriet Tyce
Copyright za izdanje na srpskom © Evro Book 2019
Objavljeno zahvaljujući posredovanju agencije *Katai Bolza*
Prvi put objavljeno u Velikoj Britaniji 2019.
WILDFIRE an imprint of
HEADLINE PUBLISHING GROUP

Sva prava zadržana.

Urednik izdanja: Gordana Subotić
Lektura: Redakcija Evro Book
Prelom teksta i dizajn korica: Vesna Pijanović

www.evrobook.rs
redakcija@evrobook.com
marketing@evrobook.com
prodaja@evrobook.com

Harijet Tajs

KRVAVA POMORANDŽA

S engleskog preveo
Boban Jakovljević

Beograd, jul 2019
Prvo izdanje

Ova publikacija u celini ili u delovima ne sme se umnožavati, preštamovati ili prenositi u bilo kojoj formi ili bilo kojim sredstvom bez dozvole autora ili izdavača niti može biti na bilo koji drugi način ili bilo kojim drugim sredstvom distribuirana ili umnožavana bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač po odredbama Zakona o autorskim pravima.

Prolog

Prvo pripalite cigaretu, a dim se izvija dižući se prema tavanici. Zastaje vam u dnu grla kad prvi put povučete pre nego što vam procuri u pluća i uz peckanje prostruji kroz krvotok. Spuštate pljugu u pepeljaru, pre nego što se okrenete da postavite scenu. Presamićeni preko naslona sofe vezujete konopac za policu za knjige dok vam se dim penje uz lice i štipa vas za oči.

Zatim obmotavate konopac svilenom maramom da bi bio mekši i povlačite jednom, pa drugi put, proveravajući je li dobro pričvršćen. Već ste to radili. Vežbali ste, isprobavali. Sve ste izmerili do savršenstva. Samo dotle. Ne dalje. Bez pada. Treba samo prići na korak od smrti.

Ekran je pripremljen, film koji ste odabrali spreman za prikazivanje.

I poslednji detalj, pomorandža koju ste spustili na tanjir. Uzimate nož, oštar, s drvenom drškom i sečivom od čelika prošaranog mrljama i zarivate ga u voćku. Sećete je napola, pa na četvrtine. Na osmine. Narandžasta kora, bela opna, meso voćke crvenkasto na obodima, čitav spektar sunca na zalasku.

To su sve teksture koje vam trebaju. Peckanje dima u vazduhu, prilike što plešu na ekranu pred vašim očima. Meka svilena marama oko grubog konopca. Bubnjanje krvi u ušima dok se primičete sve bliže i bliže, slatki citrusni prasak na jeziku da vas trgne i vrati u stvarnost pre nego što stignete do tačke bez povratka.

Uspeva svaki put. Znae da ste bezbedni, sami.

Iza zaključanih vrata, samo vi i veličanstveni vrhunac koji ćete uskoro dosegnuti.

Dele vas samo otkućaj-dva.

1.

Oktobarsko nebo nada mnom je sivo, a moja torba na točkice je teška, ali čekam autobus i zahvaljujem bogu. Suđenje je završeno, prekinuto na polovini postupka usled nedostatka dokaza. Uvek prija kad potučesh tužilaštvo, a moj klijent je van sebe od sreće. Što je najbolje od svega, petak je. Vikend. Vreme posvećeno porodici. Planirala sam ovo, večeras će biti drugačije nego inače. Jedno piće, najviše dva i odlazim. Autobus se zaustavlja, ulazim i vozim se preko Temze.

Po povratku u svoju advokatsku firmu, odlazim pravo u kancelariju administrativnog osoblja i čekam da me primete pored zvonjave telefona i zujanja mašine za fotokopiranje. Napokon, Mark podiže pogled.

– Dobro večer, gospođo. Zvao je pravni zastupnik klijenta*. Veoma su zadovoljni što ste sredili taj slučaj pljačke.

– Hvala, Mark – kažem. – Dokazi o identitetu su bili bedni. Ali drago mi je što je gotovo s tim.

– Svaka čast. Za ponedeljak nemate ništa, ali ovo je stiglo za vas. – Pokazuje nekoliko papira na stolu uvezanih ružičastom trakom. Ne deluju naročito upečatljivo.

* Engl.: *Solicitor*, u britanskom pravosuđu, advokat koji se bavi administrativnim delom slučaja – prikupljanjem dokaza, pripremanjem dokumenata za suđenje, pregovorima s drugom stranom u ime svog klijenta, procenom visine odštete i upućivanjem u slučaj advokata koji nastupa na sudu (*barrister*). Neretko upravo advokati konsultanti/pravni zastupnici angažuju advokata koji će klijenta zastupati na sudu. (Prim. prev.)

– Odlično. Hvala. Šta je to?

– Ubistvo. A vi vodite slučaj – kaže namignuvši dok mi uručuje papire. – Svaka čast, gospođo.

Izašao je pre nego što sam stigla da mu odgovorim. Stojim držeći svežanj, dok činovnici i pripravnici prolaze pored mene u gužvi uobičajenoj za petak. Ubistvo. Moj prvi slučaj ubistva. Ono za šta sam se pripremala tokom čitave karijere.

– Alison. Alison!

S naporom se usredsređujem na one koji me dozivaju.

– Ideš li na piće? Mi smo upravo krenuli. – Sankar i Robert, obojica krivičari u tridesetim i grupica pripravnika koji kaskaju za njima. – Nalazimo se s Patrikom u „Doku”.

Njihove reči mi polako dopiru do svesti. – S Patrikom? Kojim Patrikom? Brajersom?

– Ne, Sondersom. Edi je upravo završio slučaj s njim, pa proslavljaju. Najzad su gotovi s onom prevarom.

– Da. Samo da ostavim ovo. Vidimo se tamo. – Stežem fasciklu s rezimeom svog slučaja i ne podižući glavu izlazim. Vrat mi je obliven vrelin rumenilom i ne želim da to neko primeti.

U bezbednosti svoje kancelarije zatvaram vrata i ogledam se. Nanosim ruž i puderom ublažavam rumenilo. Ruke mi previše drhte za ajlajner, ali mogu da se očešljam i stavim još malo parfema. Nema potrebe da sa sobom ponese zadah ćelija.

Guram papire na kraj stola. Ispravljam uramljenu fotografiju koju sam slučajno pomerila. Piće petkom uveče. Ali popiću samo jedno.

Večeras će sve ići po planu.

*

Naša grupa ispunjava pola podruma u baru, memljivom lokalu koji posećuju advokati krivičari i njihovi asistenti. Dok silazim niza stepenice, Robert podiže čašu prema meni, pa mu prilazim da sednem kraj njega.

– Vino?

– Vino. Obavezno. Ali samo jednu čašu. Večeras hoću ranije da se vratim kući.

Niko ne komentariše. Patrik me nije pozdravio. Sedi s druge strane stola, sa čašom vina u ruci, udubljen u razgovor s jednom od svojih pripravnica, onom Aleksijom. Upečatljiv, zgodan. Naterala sam se da skrenem pogled.

– Lepo izgledaš, Alison. Nova frizura? – veselo pita Sankar. – Zar ne izgleda dobro, Roberte, Patriče? Patriče? – Naglašeno nije. Patrik se ne okreće. Robert prekida razgovor s jednim od mlađih asistenata, klima glavom i nazdravlja mi svojim pivom.

– Čestitam na ubistvu! Još si glavna na slučaju. Postaćeš kraljičin advokat* brže nego što misliš. Rekao sam ti to prošle godine kad si se onako dobro pokazala u Apelacionom sudu.

– Ne preteruj – kažem. – Ali hvala ti. Rekla bih da si dobro raspoložen? – glas mi je vedar. Nije me briga da li me je Patrik primetio.

– Petak je i odlazim u Safok na nedelju dana. Trebalo bi i ti ponekad da vidiš kako izgleda odmor.

Smešim se i klimam glavom. Naravno da bi trebalo. Možda nedelju dana na obali. Na trenutak zamišljam kako skakućem kroz talase kao na onim razigranim slikama kakve se mogu videti u nekim vikendicama. Kasnije bih pojela ribu i pomfrit na plaži, utopljena zbog oktobarskog vetra sa Severnog mora, a zatim bih u svojoj savršeno sređenoj kući založila vatru u peći na drva. Onda se setih dosijea na svom radnom stolu. Ne sad.

Robert mi sipa još malo vina. Ispijam ga. Oko mene teče razgovor. Robert nešto dovikuje Sankaru, Patriku, pa opet meni, loše šale smenjuju se sa smehom. Još malo vina. Još jedna čaša. Pristižu i drugi advokati, pakla cigareta kruži za našim stolom. Pušimo napolju, uz obavezno „ne, ne, ja ću da dokupim, stalno se grebem od tebe”, praćeno prepipavanjem džepova u potrazi za sitninom i teturanjem uz stepenice do šanka, zbog nove pakle

* *Queen's Counsel*, ili *King's Counsel* za vladavine kralja, istaknuti je advokat kojeg imenuje kruna. Da bi stekao ovu počasnu titulu, advokat mora da ima najmanje petnaest godina radnog iskustva. (Prim. prev.)

cigareta. Nema marlbor a lajt, samo kamel, ali nije važno, popiću još malo vina. A onda još jedna čaša, pa još jedna i neka lepljiva i tamna žestina dok se prostorija, razgovor i šale sve mahnitije kovitlaju oko mene.

– Mislio sam da ćeš ranije kući. – Sad se priberi. Patrik stoji preda mnom. Pod određenim uglom podseća na prosedog Klajva Ovena. Tražim taj ugao naginjući glavu na jednu, pa na drugu stranu.

– Bože, ala si se našljemala.

Posežem za njegovom šakom, ali on se naglo izmiče gledajući oko sebe. Ponovo se naslanjam na stolicu i sklanjam kosu s lica. Svi su već otišli. Kako to nisam primetila?

– Gde su ostali?

– U klubu. U onom „Svišu”. Jesi za?

– Mislila sam da razgovaraš s Aleksijom.

– Znači primetila si me kad si ušla. Baš sam se pitao...

– Ti si mene ignorisao. Nisi se okrenuo ni da me pozdraviš. – Trudim se, ali ne uspevam da sakrijem ogorčenost.

– Hej, nema potrebe za nerviranjem. Samo sam savetovao Aleksiju o karijeri.

– Mogu da zamislim. – Sad je prekasno, sva ljubomora je pokuljala iz mene. Zašto on uvek tako deluje na mene?

*

Zajedno idemo u klub. Dva-tri puta pokušavam da ga uhvatim za ruku, ali on se izmiče i pre nego što stignemo do ulaza ugura me u mračan prolaz između dveju poslovnih zgrada i hvata me za bradu da bi naglasio svoje reči. – Prste dalje od mene kad uđemo unutra.

– Nikad te nisam dirala.

– Ne seri, Alison. Kad smo poslednji put završili ovde pokušavala si da me vaćariš. Veoma upadljivo. Samo želim da te zaštitim.

– Pre bih rekla da štitiš sebe. Ne želiš da te vide sa mnom. Prestara sam... – glas mi se gubi.

– Ako ćeš o tome, onda je bolje da jednostavno odeš kući. Pokušavam da zaštitim tvoj ugled. Sve tvoje kolege su unutra.

– Hoćeš da se smuvaš s Aleksijom, samo me sklanjaš s puta. – Suze mi cure niz obraze, dostojanstvo sam davno izgubila.

– Nemoj da praviš scenu. – Usta su mu uz moje uvo, govori tiho. – Ako napraviš scenu, nikad više neću progovoriti s tobom. A sad me pusti.

Odgurne me i nestane iza ugla. Zateturam se unazad i spuštam šaku na zid da se pridržim. Umesto grube teksture cementa i cigle osećam nešto lepljivo razmazano ispod mog dlana. Pošto sam se učvrstila na nogama onjušim dlan i osetim mučninu. Govno. Neki šaljivčina je razmazao govno po zidu duž cele uličice. Smrad me otrežnjuje bolje od svega što mi je Patrik prokitaio na uvo.

Treba li ovo da shvatim kao znak da je vreme za odlazak? Ne, dođavola. Nema šanse da ostavim Patrika samog u tom noćnom klubu, ne pored svih onih gladnih, mladih žena koje očajnički žele da ostave dobar utisak na jednog od najuglednijih konsultanata. Sastružem veći deo sranja o čist deo zida i samouvereno ulazim u „Sviš” nasmešivši se vrataru. Ako dovoljno dugo budem prala ruke otarasiću se smrada. Niko ništa neće primetiti.

*

Tekila? Da, tekila. Još jedna čašica. Da, treća. Muzika tutnji. Plešem s Robertom i Sankarom, onda sa asistentima, pa pokazujem pripravnici kako se to radi, smešim se, hvatam se za ruke s njima i vrtim se, pa opet plešem sama mašući rukama iznad glave, ponovo mi je dvadeset i nemam briga. Još jedna čaša žestine, ovog puta džin-tonik, zabacujem glavu i vrtim je nošena ritmom dok mi kosa leti oko lica.

Patrik je tu negde, ali nije me briga, ne tražim ga i svakako nemam pojma da pleše s Aleksijom veoma blizu mene, a na licu mu je osmeh kakav bi trebalo da je rezervisan samo za mene. Ne mogu da igram tu igru. Odlazim do bara njišući bokovima. Dobro izgledam. Tamnu kosu sam vešto sklonila s lica, u formi

sam za ženu od skoro četrdeset godina, mogu da se merim s bilo kojom od ovih ženskica u dvadesetim. Čak i s Aleksijom. Posebno s Aleksijom. A Patrik će videti, kajaće se on, još kako će se kajati što je propustio ovu šansu, što je sve uprskao...

Počinje nova pesma, bržeg ritma i dvojica muškaraca me guraju probijajući se prema plesnom podijumu. Zateturam se, a onda padam ne uspevajući da se izborim s inercijom. Telefon mi uz tresak ispada iz džepa. Udaram u ženu sa čašom crnog vina koje se proliva po njenoj žutoj haljini i mojim cipelama. Žena me zgađeno pogleda i okrene se. Kolena su mi mokra dok klečim u barici prosute cuge i pokušavam da se malo saberem pre nego što ustanem.

– Ustani.

Podižem pogled, pa ga opet spuštam. – Ostavi me na miru.

– Ne kad si u takvom stanju. Hajde.

Patrik. Dođe mi da zaplačem. – Prestani da mi se podsmevaš.

– Ne podsmevam ti se. Samo hoću da ustaneš i odeš odavde.

Ovo je dovoljno za jedno veče.

– Zašto želiš da mi pomogneš?

– Neko mora. Svi ostali iz tvoje firme su našli sto i sad cirkaju proseko. Neće primetiti da odlazimo.

– Poći ćeš sa mnom?

– Ako se najzad pokreneš. – Pruža ruku i podiže me. – Sad izađi napolje. Naći ćemo se tamo.

– Moj telefon... – Gledam po podu.

– Šta je s njim?

– Ispao mi je. – Ugledam ga ispod stola na obodu plesnog podijuma. Ekran je napukao i lepljiv je od piva. Brišem ga o suknju i vučem se napolje iz kluba.

*

Ne dodiruje me dok koračamo prema mojoj firmi. Ne razgovaramo, ne komentarišemo ono što se desilo. Otključavam vrata pogadajući šifru alarma iz trećeg pokušaja. On ulazi u moju

kancelariju za mnom, strgne mi odeću ne ljubeći me, pa me gur-
ne potrbuške na sto. Ustajem i pogledam ga.

– Ne bi trebalo da radimo ovo.

– To kažeš svaki put.

– Ozbiljna sam.

– I to kažeš svaki put. – Smeje se, privlači me uza se i ljubi
me. Okrećem glavu, ali on podiže šaku i ponovo pribija moje lice
uz svoje. Usta su mi na trenutak kruta pod njegovim poljupcima,
ali njegov miris, njegov ukus, slamaju moj otpor.

Zešće. Brže. Glava mi udara u fascikle na stolu dok se on ot-
pozadi zariva u mene, zastaje na trenutak, namešta se.

– Nisam rekla... – Progovaram, ali on se smeje i utišava me.
Jednom šakom me vuče za kosu, a drugom me gura na sto i mo-
je reči prelaze u jecaj, pa u dahtanje. Opet i opet uz sto i onda
fascikle padaju i dok padaju zakače uramljenu fotografiju koja
pada, staklo se razbija, što je već previše, ali ne mogu da ga zau-
stavim i ne želim da ga zaustavim, iako želim da ga zaustavim i
to traje i traje, ne prekidaj, ne prekidaj, boli, ne prekidaj, sve dok
se na začuje stenjanje i onda je gotov i briše se, pa se uspravlja.

– Moramo prestati s ovim, Patriče. – Ustajem sa stola, navla-
čim gaćice i hulahopke, pa uredno spuštam suknju do kolena.
On navlači pantalone i uvlači košulju. Ja pokušavam da zakop-
čam svoju košulju.

– Otkinuo si mi dugme – kažem dok mi prsti drhte.

– Siguran sam da možeš da ga prišiješ.

– Ne mogu sad.

– Niko neće primetiti. Nema nikog. Svi spavaju. Skoro je tri
sata.

Gledam po podu i nađem dugme. Navučem cipele, zateturam
se i udarim o sto. Soba se vrti oko mene, u glavi mi se ponovo muti.

– Ozbiljna sam. Ovo mora da prestane. – Trudim se da ne
zaplačem.

– Kao što sam rekao, uvek to kažeš. – Ne gleda me dok obla-
či sako.

– Dosta mi je. Ne mogu više da se nosim s ovim. – Sad pla-
čem kao kiša.

On prilazi i stavlja mi dlanove na obraze.

– Alison, mrtva si pijana. Umorna si. Znaš da ne želiš da ovo prestane. Ni ja to ne želim.

– Ovog puta sam ozbiljna. – Odmičem se od njega trudeći se da delujem pribrano.

– Videćemo. – Saginje se i ljubi me u čelo. – Idem sad. Razgovaraćemo sledeće nedelje.

Patrik izlazi i ne stižem da mu odgovorim. Sručim se u fotelju u uglu. Samo da se nisam ovoliko napila. Rukavom sakoa brišem sline i suze s lica, a onda mi glava klone na rame i tonem u zaborav.